

„Pocățiți-vă, căci s-a apropiat împărăția cerurilor” (Mt. 4:17). Astfel ne-a chemat Sfânta Biserică în urmă cu trei săptămâni. Dar astăzi ne adresează aceeași chemare. Întreaga problemă constă în cum ne raportăm noi la această chemare. Ca la niște simple cuvinte? Sau ca la marea chemare a Bisericii lui Hristos, Mama noastră, care știe ce ne așteaptă și din acest motiv ne spune „Pocățiți-vă!”?

Cu alte cuvinte, privește-te cu atenție deoarece se apropie vremuri nemaivăzute. În natură soarele luminos va străluci în curând și își va arăta razele sale călduroase, datorită Creatorului universului. În același fel, de la Creatorul universului vor porni în sufletele noastre raze duhovnicești și ne vor încălzi prin căldura lor duhovnicească. Și această căldură și bucurie va sălășlui în noi, dacă vom fi robii Domnului, care se luptă pentru Împărăția Sa Cerească. Și acestea nu sunt doar cuvinte. În timpul acestor trei săptămâni, Biserica ne-a îndemnat să ne privim cu atenție și chiar ne-a oferit niște modele pentru asta.

Dacă mai țineți minte, în urmă cu trei săptămâni, Sfânta Biserică ne-a dat citirea din Evanghelia despre Zahau, despre starea sa de evreu bogat, vameș, care ajunsese la vârsta când tot ce adunase prin mijloace nedrepte se vădea a fi de prisos deoarece era la vârsta senectuții și nu mai avea plăcere din ceea ce adunase. Adunase bogății dar el nu se mai putea bucura de ele

deoarece îmbătrânise. Nu mai avea nevoie de aceste bogății, dar avea nevoie de liniștea necesară unui om bătrân care tremură, căruia nu îi priește felul de viață obișnuit al oamenilor.

Și Biserica ne-a oferit și imaginea vameșului tot ca să ne cercetăm pe noi: nu suntem noi prinși de circumstanțele vieții pe care o ducem? Așteptăm noi ceea ce ar trebui să aștepte fiecare om? Dacă este așa, atunci ar trebui să răspundem la această întrebare prin felul de viață pe care îl ducem.

Apoi, duminica trecută, Sfânta Biserică ne-a îndemnat și mai puternic, când ne-a revelat momentul rugăciunii fariseului și al vameșului care își bătea pieptul și zicea: „Dumnezeule, fii milostiv mie, păcătosului.” (Lc. 18:13) Aceasta era ca o continuare a ceea ce ni s-a spus despre vameșul Zaheu. Aici ni s-a arătat neajutorarea. După cum ne spune Evanghelia, Zaheu s-a pocăit. Hristos a venit la el și l-a vindecat, dar obișnuința, o viață păcătoasă și fără purtare de grijă, erau atât de înrădăcinate în conștiința sa, încât nu știa ce să facă pentru ca din acel moment viața să nu mai fie păcătoasă. Și ajunsese la o asemenea stare de agonie încât stătea și spunea: Doamne, fii milostiv mie păcătosului. Eu nu pot face nimic. Tu ești Singurul Acela care prin puterea Ta divină și Harul Tău mă poți scoate din această grea încercare a unei conștiințe suferinde.

Iar astăzi? Sfânta Biserică ne arată acum cu și mai multe detalii starea lumii în care trăim. Această Duminică se numește „Duminica Fiului Risipitor” (Lc.15:11-32) Este o poveste scurtă. Am auzit-o și o știm. Un tată avea doi fii. Și fiul cel tânăr era atât de rău cu tatăl său încât cerea ceea ce nu avea dreptul să ceară, deoarece aparținea tatălui său. A venit la tatăl său și i-a spus „Dă-mi ceea ce mi se cuvine”. Ce i se cuvenea lui? Nimic nu i se cuvenea lui! Dar tatăl său era un tată: „vrei – uite, ia”. În același fel, adesea ni se dă și noi când cerem: „Uite, ia”. Și după cum ne spune Hristos în parabolă, el nu a stat foarte mult în casa tatălui său. Deoarece era plictisit. Avea nevoie de avuțiile date de tatăl său doar pentru a duce o viață destrăbălată, pentru patimile sale, pentru a se pierde în vârtejul vieții.

Și a plecat el, departe, departe de tot. Trebuie să fim atenți la fiecare cuvânt. În vorbele lui Hristos, fiecare cuvânt are înțelesul lui. A plecat departe de tot. Și după ce a cheltuit tot ceea ce a primit pe femei ușoare și pe o viață desfrânată, atunci a venit o foamete. Întotdeauna se întâmplă astfel: un lucru urmează altuia. Și aici, când a venit foametea, acest nefericit, care a risipit tot ceea ce primise de la tatăl său, a început să flămânzească. Și a mers la cei cu care își petrecuse viața. L-au primit, dar l-au trimis pe câmp să aibă grijă de o turmă de porci. Și uitându-se la porci, dorea să mănânce ceea ce mâncau și porcii: roșcove. Dar nici măcar acest lucru nu-i dădeau lui.

Dar aici „venindu-și în sine” (Lc. 15:17). Fiți atenți la aceste cuvinte. Evanghelia spune: „venindu-și în sine”. Și când și-a venit în sine, atunci s-a văzut pe sine. A văzut ce fel de om era, și l-a văzut pe Tatăl său, și-a adus aminte de locul natal. Și-a adus aminte de cum trăia la Tatăl său, iar în inima sa s-a iscat o amărăciune groaznică. A înțeles că l-a rănit pe Părintele său. Și în această agonie era gata să treacă prin tot, prin orice neplăcere, doar pentru a fi aproape de el, care mai înainte l-a ținut, l-a încălzit și l-a îngrijit. Îl dorea pe Tatăl său. Dar cum putea să se ducă la el după ce îl jignise? Acum era gata să accepte orice: chiar și să nu mai fie un fiu, să fie ca un străin, însă să fie lângă Tatăl său. Și s-a dus.

Parabola ne spune că a mers departe de tot de Tatăl său, ceea ce înseamnă că întoarcerea nu era ușoară: fără bani, fără provizii, să meargă pe jos prin deșertul arzător. A trecut prin toate cu credința că Tatăl său îl va accepta, măcar ca pe un fel de năimit, ca pe un om pedepsit. Dar ce s-a întâmplat? Încă era departe de casă, când Tatăl său a mers să-l întâmpine, și-a deschis brațele Sale pentru a-l îmbrățișa. Și aici a avut loc acea scenă care îi mișcă chiar și acum pe oameni încât izbucnesc dintr-odată în lacrimi. Aici ni se arată ce poate fi un Tată pentru fiul său.

Sfânta Biserică ne oferă aici o scurtă istorie a căderii și învierii unei vieți. Pentru ce? Pentru a ne povesti o întâmplare? Nu, fraților, nu pentru asta, ci pentru a vorbi conștiinței noastre, vouă și mie, fiecăruia dintre noi, tuturor inimilor noastre, indiferent de care starea în care ne găsim. Ce fel de legătură avem noi cu Tatăl nostru, cu Tatăl Care ne-a dat viața? Să ne uităm la fiul risipitor. Poate că încă nu am cheltuit avuțiile pe care Tatăl ni le-a dat. Să ne amintim ce s-a întâmplat cu acel fiu. Încă nu ne torturează conștiința? Încă trăim pe socoteala moștenirii primite din avuția Tatălui nostru? Să ne aducem aminte că nu vom fi în această stare pentru multă vreme – va veni un moment al foametei. Bunurile primite de la Tatăl nostru se vor duce. Întunericul va da buzna în inima noastră iar conștiința va începe să ne chinuie. Sau am ajuns deja să ne hrănim cu „roșcove”, să ne tânguim disperați că ne-am irosit viața, că viața noastră este neajutorată? Și ce putem spune despre familia noastră? Poate că suntem în situația în care i-am pierdut pe cei apropiați. Poate că însăși copiii noștri se află într-o situație care ne chinuie conștiința.

Să îl privim pe fiul risipitor și să ne cercetăm conștiința. Să privim la tot ceea ce a pățit acest fiu care a trăit în îndeustulare, a ajuns sărac, l-a cuprins disperarea și, într-un final, și-a venit la sine. Și nu a greșit deoarece Tatăl nostru, Creatorul, este un Tată bun. Va ierta tot și ne va primi. Singurul lucru pe care trebuie să-l facem este să mergem la El. Aceasta trebuie să facem: să mergem la El. Aici noi nu avem suficientă putere pentru a ne întoarce. Pentru că am mers departe, departe de tot. Va trebui să străbatem pustiul aspru cu sentimentul permanent al fricii de a nu fi primiți.

Fiul risipitor

Scris de Arhiep. Andrei Rimarenko
Luni, 25 Februarie 2019 11:16

Prin această parabolă, Sfânta Biserică ne oferă direcția: marile zile ale primăverii creștine se apropie – Postul cel Mare – zilele în care Biserica ne dă posibilitatea să ne mărturisim, să ne recunoaștem starea păcătoasă, să ne curățăm cu ajutorul Tainelor pe care Domnul ni le dă în Copacul Vieții, în Trupul și Sângele Domnului, dat nouă pentru a ne aduce la viață.

În această Duminică a Fiului Risipitor, Sfânta Biserică ne oferă din nou o învățătură pentru conștiința noastră, pentru a ne trezi și a veni la Tatăl nostru, pentru a însănătoși inima noastră, astfel încât să ajungem la acea clipă când Domnul ne va chema și noi vom fi în stare să spunem în ultima clipă: „Părinte, în mâinile Tale încredințez duhul Meu” (Lc. 23:46).